

LA CLOÏSSA LLUÏSA

Glòria Marín Moro



LA CLOÏSSA LLUIÇA

Glòria Marín Moro

Primera edició abril 2009

Edita Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© d'aquesta edició Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© del text i il·lustracions Glòria Marín Moro

© de la foto Toni Buch

Disseny i impressió La Impremta d'Argentona
(Dr. Samsó, 39 · Argentona · Tel. 93 756 07 20)

DL B-12780-2009

PRESENTACIÓ

L'Ajuntament de Sant Vicenç va impulsar, l'any 2005, una col·lecció de contes dedicada a donar a conèixer trets històrics i culturals, personatges il·lustres i paratges emblemàtics del poble, a través de narracions il·lustrades adreçades als més petits. Enguany, us en presentem el cinquè títol: *La cloïssa Lluisa!*

En tots els casos, són històries pensades per als més menuts, amb dibuixos a tot color. Narracions que han estat escrites i il·lustrades per persones, en alguns casos *amateurs* en aquest món dels contes, amb un nexa en comú: la seva vinculació familiar, de veïnatge o laboral amb Sant Vicenç. L'autora del relat que avui ens ocupa també comparteix aquest lligam, ja que va començar a atresorar vivències i estimació pel nostre poble fa un bon grapat d'anys, quan hi va aterrar tot buscant un lloc amb encant, petit i tranquil on estujejar. Experiències i afecte que avui dia encara continua alimentant.

Des de ben petita, la Glòria Marín i Moro va començar a dir que volia ser mestra, vocació que compartim, i escriptora. Des d'aleshores, ha recorregut un llarg camí; primer com a mestra d'educació especial, activitat que va deixar per començar una tasca nova i meravellosa: la de ser mare, i després com a escriptora -té publicades un ventall d'obres de diversos gèneres-, sense deixar de banda la faceta d'educadora.

Així doncs, la Glòria ha vist com els somnis de nena s'han anat convertint en realitat, gràcies al suport de persones que se l'estimen, sobretot del seu home, al propi entusiasme, esforç i dedicació. Valors, tots ells, que estan molt presents a la història de *La cloïssa Lluisa*, un mol·lusc que fa realitat les seves il·lusions després de viure mil i una aventures a la platja de Sant Vicenç, un dels indrets més bonics i lluminosos del poble.

Us convido a submergir-vos en el mar de somnis que la Glòria ens ha regalat i a gaudir del relat en primera persona perquè, en el fons, tots i totes continuem tenint, com la Glòria, un marrec amagat en el nostre interior.

Que tingueu una bona lectura!



Miquel Àngel Martínez i Camarasa – *alcalde de Sant Vicenç de Montalt*

A la platja de les Ànimes de la vila de Sant Vicenç de Montalt, hi vivia una cloïssa que tenia un somni: pujar a veure el sol i ser-ne la guardaespalles.

Cada vegada que deia a les seves companyes: “Un dia pujaré a veure el sol i el meu amic Xurraví m'hi ajudarà”, elles es partien la closca de riure. “Rieu, rieu, però un dia em buscareu i no em trobareu!”.

Cansada de ser la riota del mar, un matí de febrer va emprendre l'aventura. Havia quedat amb el Xurraví a les deu del matí, al rocam més alt de la platja.



Rodolant i sense fer soroll, va sortir del cau i començà a escalar. Ara lliscava cap aquí, ara frenava cap allà, ara deixava anar un sospir llarg i profund per poder seguir i, flif, croc, trac!, es clavà una patacada! Tornà a refer el camí amunt. Quan per fi aconseguí pujar el primer tram del rocam, s'aturà a reposar.



De sobte, és trobà amb un cranc que feia camí.

–*Hola cranc!* –el va saludar ella–. *Uf, estic tan cansada...*

El cranc passà de llarg amb indiferència, fet que molestà la cloïssa Lluïsa.

–*Escolta, noi, que t'estic parlant!*

–*Què has dit, closca impertinent?* –li va dir ell, girant-se de cop.

–*Potser jo sóc impertinent, però tu ets un mal educat!* –li engaltà, i continuà enraonant–: *He decidit llançar-me a l'aventura d'anar a veure el sol, que no és una tasca senzilla, et saludo i tu ni et dignes contestar-me!*

El cranc va esclafir a riure.

–*Anar a veure el sol? Clac, clac, clac!*

–*Riu tant com vulguis! Però almenys jo m'estic esforçant a fer realitat el meu somni. Tu no en tens cap? Podries intentar caminar endavant, no creus?*

–*Per què ho hauria de fer?* –va preguntar intrigat–. *Els crancs caminem així!*

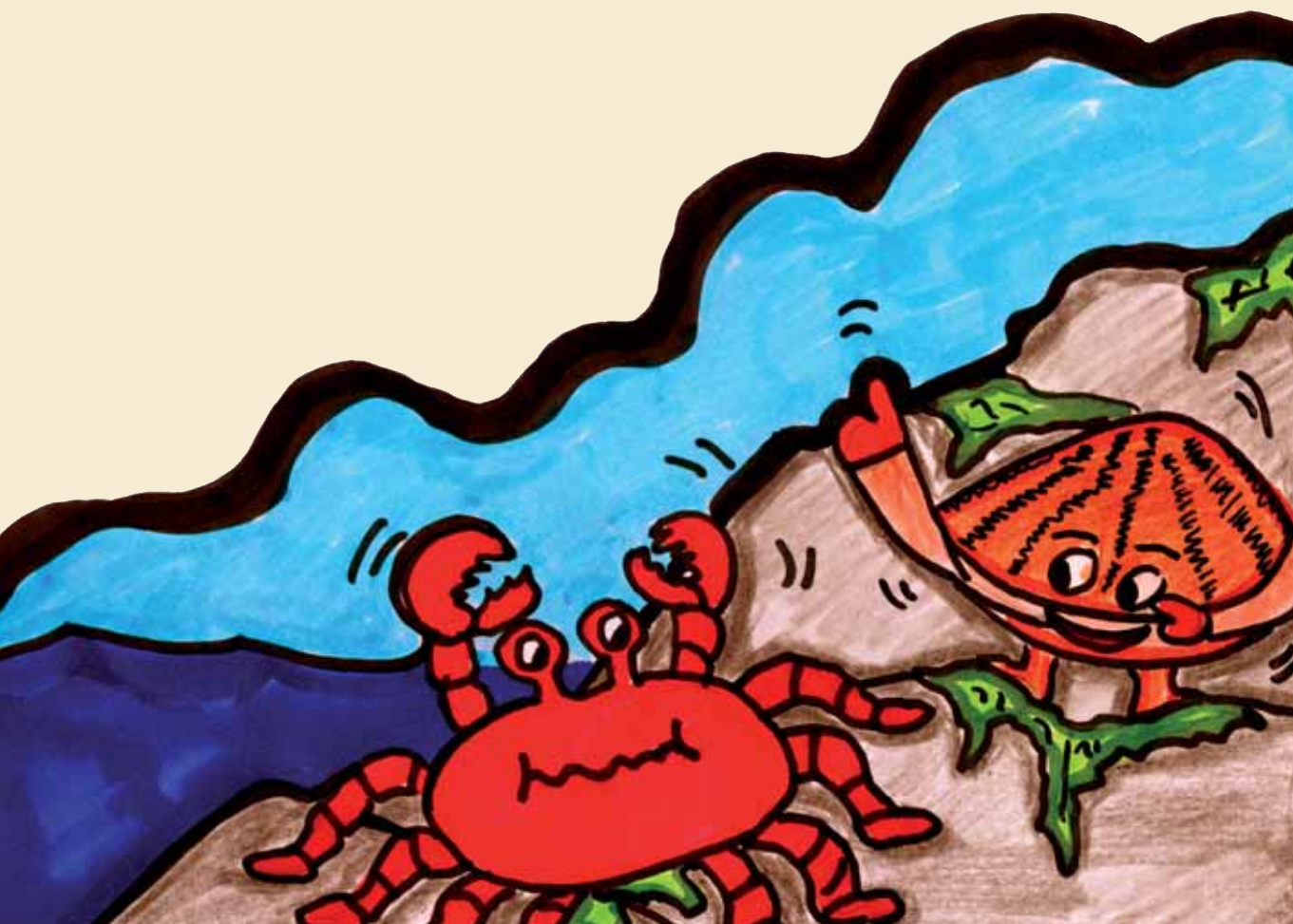
–*Prou que sé com camineu, que no sóc una closca buida! T'ho deia per provar-ho!*

Pensatiu i sense dir res, el cranc va girar cua i es va submergir.

La cloïssa Lluïsa, enfadada d'allò més, va fer un cop d'ull al sol, va arregar una fulla, se la va posar per visera i li va dir:

–*Quin embolic, això de pujar-te a veure, noi!*

De sobte, en baixar la vista, va veure que el cranc, convençut que ningú no el veia, va provar de caminar endavant i s'entrelligà amb les potes i quedà travat entre dues roques. La cloïssa, contenta perquè ho havia intentat, li va cridar: *–Molt bé, vailet! Si t'hi esforces ho aconseguiràs, no deixis d'intentar-ho!*



Satisfeta i recuperada del cansament, la Lluïsa va continuar pujant pel rocam, escala que escalaràs, fins que es tornà a aturar per recuperar forces.

–És difícil, però ho aconseguiré –va poder dir, tot recuperant l'alè.

–Què és el que aconseguiràs? –li va dir una veu desconeguda amb to seriós.

La cloïssa va fer un salt d'alegria pensant-se que era el Xurraví, el seu amic, que li volia fer la guitza, i es girà de cop quan, sense esperar-s'ho, es va trobar amb el Cos de Seguretat Marítima: una renglera de vuit escamarlans encararats dins dels seus uniformes vermells.

–Esclafaclosques! Quin ensurt que m'heu donat. A veure... Aneu molt engalanats, que potser... aneu de festa?

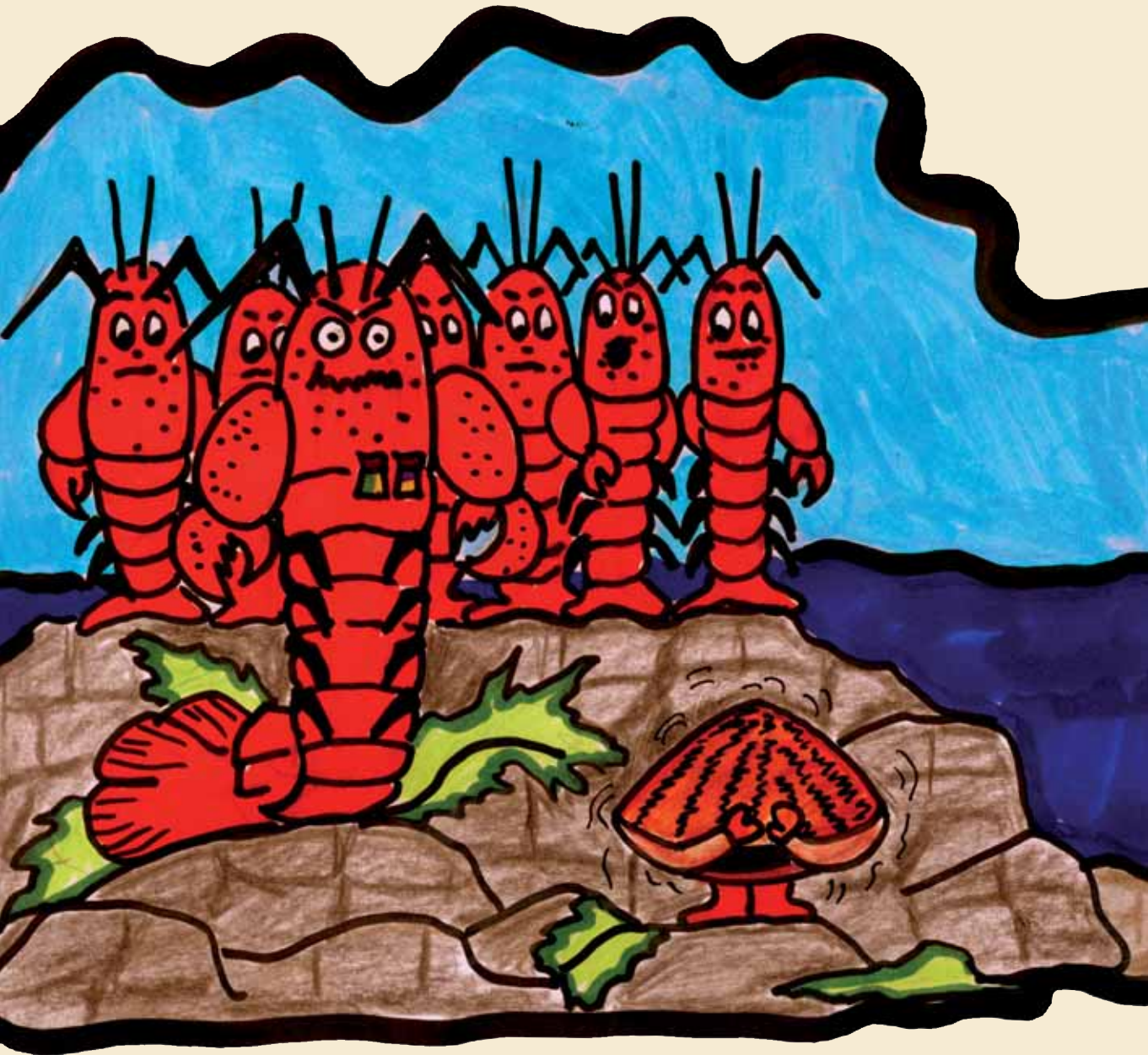
–Silenci! –li manà l'escamarlà amb més medalles al pit–. *Tens permís per sortir del mar, mol·lusc impertinent?*

–Aquesta sí que és bona! Que potser els demaneu als pescadors permís per pescar-me? Oi que no? Doncs deixeu-me tranquil·la, que vaig a veure el sol i no puc perdre el temps!

L'escamarlà de les medalles i el seu regiment es van petar de riure, fins que el cap va ordenar:

–Prou! Agafeu-la!

Ella, ràpida com una anguila, es deixà lliscar per entremig del rocam en el mateix instant que els escamarlans l'anaven a empresonar. Clof, claf, recataclaf!, petaclof! Van caure uns damunt dels altres.



Amagada i aguantant-se les ganes de riure, va observar l'espectacle dantesco. Enfadat i indignat, l'escamarlà de les medalles va rondinar:

–Formeu, colla de babaus!

Abonyegats i adolorits, van aconseguir fer fila i, seguint el ritme que marcava l'escamarlà de les medalles, es van submergir dins el mar.

–Uf! –digué la cloïssa eixugant-se la closca–, d'una bona m'he escapat! –mirà el cel buscant el seu amic–. Però..., on ets, Xurraví?

En tirar-se enrere, va perdre l'equilibri i trepitjà el tentacle d'un pop que estava prenent el sol entre dues roques.

–Ep, tu, que m'has trepitjat! –rondinà el pop.

–Ostres! No t'havia vist! Porto un dia fatal! M'he trobat el Cos de Seguretat Marítima que em volia arrestar, per no sé què d'un permís. Espero el meu amic que no ve... perquè... vaig a veure el sol per dir-li si vol que sigui la seva guardaespatlles...

–Prou! M'atabales! –digué el pop, però de sobte va esclafir a riure–: Dius que vas a veure el sol? Floc, floc, floc, floc.

–Ja pots riure tant com vulguis, però vull fer realitat el meu somni i almenys ho intento. A tu, què t'agradaria fer, que no hakis fet mai?

El pop es rascà el cap amb tres tentacles i, després de rumiar-s'ho una estona, li digué amb timidesa:

–Volar...

–Volar? Ostres! Però si ho tens d'allò més fàcil per volar, tu. Que no veus que amb el cap tan gros que tens i aquests vuit tentacles llargs, semblés un paracaigudes?

–Vols dir? No ho sé...

–Que sí, pop, que sí! Intenta-ho, confia en mi! –el va animar.



El pop, contagiats per l'entusiasme de la cloïssa, es va arrossegar fins al marge d'una roca, a uns tres metres d'altura sobre el nivell del mar i s'hi llançà: el cap se li inflà i els vuit tentacles es van moure com els plecs d'una faldilla, i per uns segons va volar.

La part dramàtica va ser l'aterratge: el pop s'estavellà a gran velocitat contra un grapat de musclos que intentaven aixecar un castell de tres de nou. Un desastre!

-**H**as volat! Ho has fet! No deixis d'intentar-ho i al final ho aconseguiràs!
-li cridà ella amb un gran somriure.

Estava mirant com els musclos i el pop s'esforçaven a incorporar-se, quan, de sobte, va notar com unes enormes potes l'empresonaven.

-*Et pensaves que ens podies enredar? Un mol·lusc insignificant com tu?*
-digué l'escamarlà de les medalles, amb sorna-. *Ràpid, porteu-la a la cova de la desobediència!*

-*Deixeu-me! Deixeu-me! Deixeu-me! Auxili!*

Arrossegaven la cloïssa rocam avall, quan es va sentir el cant ràpid i eloqüent d'una bandada de xurravins que es llançaren damunt de l'escamot d'escamarlans. Cop de bec per aquí, cop de bec per allà: com van poder, els escamarlans es van llançar al mar, malferits i amb la closca entre cames, mentre la cloïssa, espaterrada i mig estabornida, es deixà caure damunt la roca.



-Hola Lluïsa! –li digué l'amic Xurraví aterrant al seu costat–. *Estàs a punt?*

–Que si estic a punt? Fa molta estona que t'estic esperant! –li cridà, incorporant-se–. Tardes una mica més i sóc closca presonera a la cova de la desobediència!

–Et recordo que t'hem salvat!

–Si haguessis vingut a l'hora, no m'hauria trobat amb aquesta colla de...

–Plomes escabellades! Quin mal geni que gastes avui! Havíem quedat a les onze i encara falten dotze minuts! –rondinà–. Sembla mentida que et comportis d'aquesta manera! Saps de sobres que, a primera hora del matí, fem exercicis de gimnàstica, després tenim classes de cant i, per acabar, fem un roda de reconeixement per la vila... i gràcies a això hem divisat com se t'enduïen! Hauries d'estar agraïda i només rondines!

–Prou! És clar que t'estic agraïda, però havíem quedat a les deu! –repetí, tossuda, alterada i neguitosa–. No saps tot el que m'ha arribat a passar!

El Xurraví escoltà amb atenció el primer incident amb el Cos de Seguretat Marítima, la topada amb el cranc, amb el pop i, per acabar, l'ensurt de la detenció.

Ell la tranquil·litzà. Sent coneixedor dels dots teatrals de la seva amiga, es va treure la cantimplora que duia penjada i l'hi va donar. La cloïssa begué amb desfici. El Xurraví l'observava amb tendresa i admiració. En acabar, deixà anar un rot tan sonor que va aconseguir treure de polleguera el Xurraví. Sense dir-li res, la va arreplegar amb el bec i la deixà caure dins la motxilla que duia per a l'ocasió. S'acomiadà de la bandada i emprengué el vol.



La cloïssa emmudí de cop, impressionada per la bellesa del paisatge, que vessava color. Les barques esquitxaven el mar com petits cavallets brillants, dansant damunt les ones que posaven la nota musical amb els seus moviments, mentre el sol ho il·luminava tot. Per primer cop, divisava la vila de Sant Vicenç de Montalt, la zona boscosa farcida de pins i alzines, la torre dels germans gabrielistes, el castell de Ca l'Oliver, l'església de Sant Vicenç...

–Cloosqueeees! És faaaantàaaastiiiiic! –va aconseguir dir, tremolant tota ella–. Gaaafaaaarró...

–Psss... calla! –li manà–. Tanca la boca o et constiparàs!

El Xurraví es va anar enlairant, vola que volaràs, fins que el paisatge es va anar esvaint i començaren a travessar núvols, estratus, nimbostratus, cúmulus... fins que es trobaren amb l'arc de Sant Martí que dormia amb els colors espantats entre un munt de núvols.



-Martí! Martí! –crijà el Xurraví–. *Desperta't, t'he portat l'amiga que vol anar a veure el sol!*

L'arc de Sant Martí obrí un ull, obrí l'altre i buscà on era l'amiga del Xurraví sense trobar-la. La cloïssa Lluïsa, que se n'adonà, li digué:

–Ep, sóc aquí! Hola! –saltà eufòrica, damunt d'un dels núvols–. Hem travessat tants núvols que estic xopa, mira! –s'espolsà i esquità l'arc i el Xurraví.

L'arc de Sant Martí se la mirà amb atenció. Aguantant-se les ganes de riure, la va saludar, i aprofitant que ella estava bocabadada mirant els núvols i els estels que jugaven a la cuït, es va acostar al Xurraví i, a cau d'orella, li digué que la baixés i així ells dos podrien parlar.

El Xurraví la llançà damunt d'un núvol jovenet que feia exercicis d'equilibri. La cloïssa mai havia trepitjat res tan tou, s'hi llançà i es deixà engolir per aquella mena de cotó, xisclant i cridant emocionada.

Aprofitant que estaven sols, l'arc de Sant Martí va preguntar al Xurraví:

–Es pot saber per què vol anar a veure el sol, la teva amiga?

–Uf! Se li ha posat a la closca que vol anar a veure'l perquè cap pescador de sols el pugui pescar.

L'arc de Sant Martí esclafí a riure i tot el cel trontollà amb les seves rialles.



-Psss... no riguis. No la coneixes. Quan es proposa una cosa, no para fins que l'aconsegueix. És una lluitadora, només t'he de dir que quan fèiem la roda de reconeixement amb la bandada, el Cos de Seguretat Marítima se l'enduia presonera a la cova de la desobediència. Sort que hem arribat a temps.

Les últimes paraules del Xurraví van fer pensar l'arc de Sant Martí. S'havia de ser molt valenta per intentar fer el que ella s'havia proposat. Es va espolsar el cap per no pensar el que a ell li agradaria fer i es va interessar per saber com anava per la vila de Sant Vicenç de Montalt. El Xurraví li va explicar el munt d'activitats que es feien al Centre Cívic, el Gorg, les espectaculars ballades dels gegants de la vila, com havia anat la Festa Major... quan, de sobte, la van sentir:

*–Ep, vosaltres, no us enrotlleu més, que vull anar a veure el sol! –*crià vermella com un perdigot, de tant saltar–. *I no puc gastar tanta energia!*

L'arc de Sant Martí la va ignorar. Va xiular, i tot un reguitzell de núvols grans es presentaren arrengrats al seu davant. Els explicà la missió: necessitava el seu ajut per fer arribar una cloïssa atrevida fins al sol. Un dels núvols més veterans va suggerir que l'arc de Sant Martí és convertís en un enorme tobogan i un núvol l'alcés tan alt com fos possible i la deixés anar, mentre que ells, situats davant de l'astre rei, estarien esperant el seu aterratge.

La proposta va ser acceptada. Tots van anar a ocupar el seu lloc: els núvols grans van començar a escalar el cel, el núvol que l'havia de pujar feia exercicis de respiració, l'arc de Sant Martí es va desplegar i s'enlairà com un coet, desapareixent de cop.



El Xurraví i la cloïssa es van quedar sols uns instants.

– Moltes gràcies, Xurraví, moltes gràcies! – digué emocionada.

– Lluïsa, potser no ens veurem mai més... – va aconseguir dir amb llàgrimes als ulls–. *Què faré sense tu?*

– Au, va! No siguis babau, si em quedo amb el sol em veuràs més que mai! La nostra amistat serà per sempre. T'has ofert per ajudar-me a fer realitat el meu somni... No creus que és un gran regal d'amistat?

– Vist així... De totes maneres, si l'astre rei no et vol, t'estaré esperant.

– Prou que ho sé! No puc fer esperar els teus amics... i no m'agraden els comiats....

El Xurraví la va deixar damunt del núvol i, en un tancar i obrir d'ulls, van desaparèixer.

El núvol va esperar l'ordre de l'arc de Sant Martí per deixar-la anar i, quan li ho manà, ja teniu la cloïssa Lluïsa baixant a gran velocitat per l'enorme tobogan, cridant i anant d'un cantó a l'altre, fins a aterrar damunt del matalàs de núvols. Mig estabornida, es va incorporar buscant el sol, fins que s'adonà de l'escalfor que tenia al darrere. Es va girar i es va trobar amb la meravella més màgica que havia vist mai: rosat, amb un nas rodó com un botó gegant, uns ulls de color groc d'ametlla seca i uns llavis enormes i vermells.



Ets guapíssim, sol! –va dir–. *Ets la cosa més guapa que he vist mai!*
–Què vols, esquitx?

–Sóc la Lluïsa, la cloïssa Lluïsa, i no he pujat perquè em diguis esquitx! –va rondinar–. *He vingut per protegir-te dels pescadors de sols.*

El sol va riure i ho va fer amb tanta força que va deixar al descobert un munt d'estels que dormien amb els seus pijames de floretes i un grapat de núvols que descansaven amb calçotets.

–No passa res! –digué la cloïssa aguantant-se les ganes de riure–. *Descanseu, descanseu!*

–I què et fa pensar que un pescador de sols pot pujar fins aquí per pescar-me?

–Bé, si jo he pogut pujar i només sóc una cloïssa..., per què no pot pujar un pescador a pescar l'astre rei?

El sol va rumiar una estona. El raonament de la cloïssa no semblava tan descabellat. Vet aquí que, després d'una bona estona de pensar-s'ho, li va dir que podia quedar-se i ser la seva guardaespalles.

La cloïssa, més contenta que un gínjol, se li va llançar damunt del nas i el va petonejar.

–Uf, m'has socarrimat la closca! –digué, fregant-se-la–. *Gràcies, moltes gràcies, astre rei, t'asseguro que no deixaré que mai et passi res!* –i sense poder controlar-se, va cridar un iiiiuiuuuuupiiiiiiii tan fort que es va sentir per tot el Maresme.

Des d'aleshores, si mireu el sol, tenint cura, podreu veure que just al seu costat hi ha un puntet petit, petit: és la cloïssa Lluïsa.

Ep, i si passegeu per la platja de les Ànimes de Sant Vicenç de Montalt i veieu un cranc que camina endavant i un pop que vola, felicitau-los!



Sant Vicenç de Montalt és un poble amb encant, petit i tranquil, que ens ofereix un entorn màgic. Situat al bell mig del Maresme, als peus del cim del Montalt, de 595 m d'alçada, ens brinda un bell contrast de matisos en blaus i verds, fruit de la fusió entre la imatge neta i lluminosa de la platja i els paisatges de muntanya de la Serralada Litoral.

Tot el municipi es troba obert al mar, amb una sola platja de sorra de gra fi de color marró, de 1.300 m de llargada per 70 m d'amplada. A la banda de mar, també hi trobem un passeig marítim, anomenat del Marquès de Casa Riera, que ressegueix i perfila l'àmplia i espaiosa platja, mereixedora en els darrers anys de la qualificació Bandera Blava. En aquest indret, s'aixequen, majestuosos, un seguit de xalets construïts a principis del segle XX, entre 1914 i 1918, que conformen el conjunt arquitectònic, edificat en aquella època arran de mar, més ben conservat del Maresme.



Des de ben petita, la Glòria Marín i Moro va començar a dir que volia ser mestra, vocació que compartim, i escriptora. Des d'aleshores, ha recorregut un llarg camí [...].

[...] la Glòria ha vist com els seus somnis de nena s'han anat convertint en realitat, gràcies al suport de persones que se l'estimen, sobretot del seu home, i a la pròpia il·lusió, esforç i dedicació. Valors, tots ells, que estan molt presents a la història de La cloïssa Lluïsa, un mol·lusc que fa realitat les seves il·lusions després de viure mil i una aventures a la platja de Sant Vicenç, un dels indrets més bonics i lluminosos del poble.

Fragment de la presentació de l'alcalde Miquel Àngel Martínez i Camarasa.



Amb la col·laboració: